

BRATRSTV7

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 50/2009

Boj o přežití - malé sbory a kazatelské stanice

Úvodník: Blaze malým a šikovným	Tomáš Groll	2
Píseň písní: Nejkrásnější z písní o lásce	Tomáš Matějovský	4
Boj o přežití:		
• Co je malé, to je milé!?	Roman Mazur	5
• Být tvořivý a žít ve víře; rozhovor	Roman Mazur	6
• Poddolovaný kostel; rozhovor	Roman Mazur	7
O čem se v Diakonii (ne)mluví: Manželé H.	Veronika Sedlářová	10
e!BULVY: Farářský vedlejšák!?		11
Uchu pro potěchu: MuteMath	Tomáš Koutecký	12
Povídka: Srna v okně	P. P. Payne	17
Ježíšovy tituly: Slovo	Roman Mazur	18
Hlavně umět říznout; rozhovor	Olcha Richterová	20
Salón republiky pro pěší i cyklisty	Tereza Štréglová	22
Jimramov podvacáte!; recenze	Ester Hubená	24
Předčítač; recenze	Mirka Fůrová	24
Prověřená fakulta; recenze	Olcha Richterová	25

Autor obálky : Poldislař

BLAZE MALÝM A ŠIKOVNÝM

Tom Groll

V naší kultuře je těžké se ubránit spojování „velkého“ s úspěchem, slávou a prosperitou a „malého“ s ohrožením, nejistotou a úpadkem. Nejprve připusťme tento konstrukt a pojdme poradit malému, co má dělat.

Máme předvolební období a v předvolebních vodách se pohybují dvě velké ryby a pár malých rybek. Malé rybky hlásají, že s nimi přijde změna. Aby změna přišla, musí být však dostatečně velké, aby protrhly síť 5% volební klauzule. A tak se některé malé rybky dohadují, že budou s jinými spolupracovat, že pak se jim lépe povede a že hru těch velkých aspoň naruší. Spolupráce malých.

Kdysi jeden takový malý šel s prakem na jednoho takového velkého. A malému se také dobře vedlo. S Boží pomocí a díky vlastní odvaze malý velkého porazil.

A pamatujete si někdo, jak jeden takový malý a jeden velký spolu váleli za Borussia Dortmund? Nebo v basketu jak kolem „ma-

lého“ a šikovného rozehrávače je tým obrů. A funguje to.

Ale co když ve velikosti není úspěch, sláva a prosperita? Svě by mohli o tom povídat třeba Přemyslovci. Kdykoli se jim podařilo překročit hranice našeho současného státu a připojili další území, následoval pád. Honba za územní velikostí vymazala z map nemálo hranic a jmen států a říší. Přitom taková trpasličí jména, jako Andorra, San Marino, Lucembursko nebo Lichtenštejnsko, na mapách stále nalézáme. Snad díky šikovnému počínání svých elit ve vnitřních i zahraničních záležitostech se tyto státečky neztratily v dějinných turbulencích. Jsou to převážně dlouhodobě stabilní a prosperující státy s vysokou životní úrovní. A víte jak tyto státy vyřešily mindrák z absence svých jmen na stupních vítězů na olympijských hrách? Založily si Hry malých států Evropy.

Šikovní malí díky spolupráci a s Boží pomocí se ve světě neztratí. ■

Kdo sedí ve tmě, zažehne si sen.
Nelly Sachs
Wer im Dunkeln sitzt, zündet sich einen Traum an.

NEJKRÁSNĚJŠÍ Z PÍSNÍ O LÁSCE

Tomáš Matějovský

Potkali se a bylo jim spolu krásně. Povídali si a při tom poznávali, že jsou si blízcí. Drželi se za ruce a poznali, že ten druhý je nejkrásnější mezi všemi. Radovali se, že mohou dávat sami sebe a jsou přijímáni. Byli jeden pro druhého. Stali se jednou duší. Stali se jedním tělem... Dva lidé se mají rádi. Docela obyčejně se to dá napsat, ale je to neobyčejná, úžasná událost plná lásky, citu, emocí, erotiky a sexu. Hledali byste něco takového v Bibli? Asi ne. O to více nás překvapí, když otevřeme „Píseň písní“. Říkáme jí také „Velepíseň“ nebo „Nejkrásnější z písní Šalamounových“. Spolu se čtyřmi dalšími biblickými knihami nese prostý název „Svitky“ a najdeme je ve sbírce Starého zákona. Tyto knihy jsou určeny pro sváteční četbu v synagoze. Píseň písní se čte o velikonočních, kniha Rút o letnicích, Pláč při výročí zničení chrámu, Kazatel při svátcích stánků a kniha Ester na purím.

Už z první kapitoly na nás dýchne erotika mileneckého vztahu. Až nás to zarazí, jakou že jsme to knihu otevřeli? Není divu, že text vzbuzoval a dodnes vzbuzuje rozpaky. Ještě ve druhém století našeho letopočtu vedli rabíni spory, zda je správné jí mít ve sbírce biblických knih. Přitom se četla v synagoze o svátcích, zpívala se při svatebních obřadech, byla vykládána také jako obraz vztahu Boha a Izraele nebo Krista a jeho církve a dokonce byla prý slýchána v křmách...

Je Píseň písní zpěvníkem zamilovaných nebo těžko srozumitelným obrazem o Boží lásce nebo dokonce zbytek pohanského vnímání světa? Správná odpověď je: Od každého trochu. My jsme dnes zvyklí přemýšlet o sobě a o našem světě v různých kategoriích. Oddělujeme víru, svět, myšlení, lásku i erotiku. Tehdejší lidé takhle nepřemýšleli. Svět a člověk byl jeden nedělitelný organismus. Jeho součástí byli Bůh, člověk, bohové, plodivé síly i příroda. Vyjádřením víry v Hospodina pak bylo vyznání, že Bůh Izraele je jeden

jediný největší a nejmocnější. V Písní písní nalezneme současně několik možností jak textu porozumět.

Můžeme vstoupit do orientálního svatebního obřadu a kdesi v pozadí spatříme zásnuby pohanských bohů, při kterých erotika uvolňuje plodivé síly přírody. Podle tehdy obvyklého pravidla: „jako v nebi, tak i na zemi“ se člověk stává tím, kdo svým jednáním přiměje bohy k požehnání úrody, manželství a života vůbec. Nebo můžeme být svědky lásky milého a milé a spolu s nimi se radovat z jejich vztahu. Či ve svatební písní spolu s orientálními svatebčany zpívat o krásné lásce, kterou poznali ženich s nevěstou. A nebo v popisu lásky mezi dvěma milými pak můžeme odvážně spatřovat vztah Boha a jeho lidu.

Milá touží po polibku a laskání svého milého. Políbení to je sdílení; jakoby jeden druhému dával pít svoji duši. V lásce se otevřeme své milé/svému milému a zároveň se účastníme na jejím/jeho niterném životě. Takové „společenství“ citu, pocitů a myšlenek je neoddělitelnou součástí lásky a právě to buduje tolik potřebnou jednotu vztahu a vědomí sounáležitosti. V Bibli najdeme i jiná místa, kde se píše o polibku. Jákob políbí Izáka. (Gn 27,27) Polibkem odpouští Josef bratřím. (Gn 45,15) David políbí Jonatána. (1S 20,41)

Upřímná a pravdivá láska spojuje člověka s člověkem, proměňuje jejich životy a tvoří nové vztahy. ■

Píseň Šalamounova, zdroj web

CO JE MALÉ, TO JE MILÉ!?

Roman Mazur

Trable malého sboru

Děti mají obvykle raději malé plyšáky než velké. Běžný mládežník má v oblíbě častěji malou elektroniku než velkou. Ovšem žít jako křesťan v malém evangelickém sboru (pro naše potřeby ho zdefinujeme průměrnou účastí na bohoslužbách do 20 osob) je obvykle náročnější než ve velkém.

Pokud takový sbor navštívíte některou neděli, dosti často zažijete tzv. „čtené bohoslužby“ - namísto kazatele je vede laik, který čte kázání připravené nějakým farářem. Tato malá společenství si totiž mnohdy nemohou udržet svého vlastního faráře či jáhna. Sbor se dnes přece čím dám výrazněji podílejí na financování platů svého duchovního, což s sebou přináší povinnost vybrat jen „na něj“ každoročně minimálně kolem 70.000 Kč, spíše kolem 100.000 - 120.000 Kč. Pečlivě vybrané „čtené“ kázání přednesené laikem může být samozřejmě zajímavější než nepečlivě připravené vlastní farářské kázání. Absence vlastního kazatele je pak ovšem mnohem více znát v týdnu. Sebeaktivnější laik skoro nikdy nemá tolik možností a především času pro sborovou práci jako plnočasově zaměstnaný duchovní.

Další zásadní těžkostí malých sborů je skutečnost, že v nich často nelze vytvořit funkční tým spolupracovníků. Všechny služby a činnosti ve sboru vykonává jen malá hrstka lidí, která bývá často přetížena. Když někdo z tohoto sborového jádra přesídlí jinam, onemocní či zemře, hned to výrazně ovlivní chod sboru.

Zdaleka nejvíce je však malý sbor paralyzován, chybí-li v něm naděje pro budoucnost a nadšení pro křesťanský život. Taková nemoc se pojmenuje třeba takto: „Je nás málo, skoro sami starší. Zanedlouho to tedy budeme muset zabalit a vše skončí.“ Hrstka členů a případně i farář se pod tlakem pro-

blémů stávají „strážci nepotřebného majáku“ o který - podle jejich přesvědčení - se už nikdo jiný nebude nikdy zajímat.

Jak se obrátila karta

Střediskem českého evangelického živilu býval dříve venkov. Souviselo to především s historickým vývojem. Typickým představitelem evangelické menšiny z doby po Tolerančním patentu, který povolil existenci evangelických sborů (1781), tak byl spíše malorolník nebo malořemeslník než velkostatkář, městský malokapitalista nebo dokonce císařsko - královský úředník.

Prvními evangelickými sbory té doby tak byly téměř výhradně venkovské sbory v místech se silnou tradicí tajného venkovského evangelictví jako bylo Polabí, Valašsko, okolí Kloubouk u Brna nebo Českomoravská vysočina.

I v evangelické církvi se však časem projevil velmi výrazně vývoj, který posiluje roli, vliv a význam měst na úkor vesnice. Malými sbory naší církve tak dnes bývají především venkovské sbory nebo sbory v menších městech v oblastech, které nemají silnější evangelickou tradici.

Pohled z druhé strany

To, co jsme v úvodu pojmenovali jako největší problémy malých sborů, se ovšem může stát pod jiným zorným úhlem jejich zásadními přednostmi.

Být křesťanem vždy mělo být věcí celého člověka - prožívat všechny své vztahy ve světle víry. V malých sborech je tento požadavek vidět dříve a zřetelněji než jinde. Řečeno slovy jednoho evangelického seniora: „Zaniká stará struktura lidové církve, která žila z neproblematizovaného předávání víry v rodinách, o církvi dokázala pronést vznesená slova, ale potřebovala k přežití velký

pokračování na straně 9.

David Šorm (32) zčásti vyrůstal na venkově. Od roku 2004 je farářem sboru v Horní Krupě, který lze považovat za typický venkovský sbor. Z této role byl a je nucen problematiku menších sborů na vesnici stále promýšlet.

Co je hlavní nevýhodou pro činnost venkovských evangelických sborů oproti městským?

Já ji často prožívám v setrvačnosti názorů. Na jednu stranu je to dobré pro uchovávání živé tradice víry. Na druhou stranu názor na to, jak má sbor fungovat, jaké aktivity má provozovat a kdo je má vykonávat, se často odvíjí od představ fungování církve za normalizace. To byla pro církev, myslím, historicky nejhorší doba, snad horší než Nerono-vo pronásledování. Takové názory nejvíce přetrvávají u matrikových členů, a pak je téměř nemožné je nově oslovit. Další nevýhodou je uzavřenost a stydlivost. Náš sborový život je např. ovlivněn častými brigádami. Aby někdo ze sboru zašel k jinému a pozval na brigádu, to je nadlidský úkol. Pak to zase zůstane na faráři, kterého si pak lidé spojují s tím, že od nich zase něco potřebuje.

Proč se podle tebe některé venkovské sbory zmenšují rychle, některé pomaleji a jiné se nezmenšují vůbec či dokonce rostou? Hraje zde hlavní roli farář, aktivita společenství nebo objektivní faktory jako vylidňování apod.?

Myslím, že hlavní roli hraje osobní živý vztah s Bohem, chuť žít v biblické víře a touto vírou nechat prokvasit svou rodinu, své vztahy kolem sebe. Pokud tyto věci jdou ruku v ruce, sbor se nemůže zmenšovat, ať je kdekoli. Z praktického hlediska záleží na ochotě jednotlivých členů sboru brát na sebe služby ve sboru a nejen je útrpně vykonávat, ale promýšlet je, a být při tom tvořivý. Pak je skoro jedno, jestli jde o venkov či město.

Co si myslíš o jedné z možností, jak řešit zmenšování některých vesnických sborů, totiž o sdružení sborů - že si např. dva blízké sbory platí společně jednoho faráře?

Horní Krupá (vesnice) je sídlem sboru a Havlíčkův Brod (město) je kazatelskou stanicí. Ve skutečnosti jsou to dva malé sbory. Je při tom důležité, aby obě společenství nespojovala jen osoba faráře. Máme společnou mládež, třicátníky, staršovstvo, pobyty, tábory, slavíme společně slavnosti. Lidé jezdí na bohoslužby sem i tam. Hodně práce v tom vykonal můj předchůdce, Pavel Skála. Pokud se dva malé sbory takto lidsky propojí, mohou mít jednoho faráře. Pouhé administrativní propojení není optimální.

Na začátku toleranční doby byl třeba jen jeden farář na celý okres. To si lidé ale duchovně sloužili sobě navzájem. Mnohdy malá společenství byla velice aktivní, živá, životaschopná. Více jde o duchovní probuzení a prožívání Boží lásky než jen o hledání ideálního administrativního systému.

Co venkovské sbory potřebují od městských a co jim naopak mohou nabídnout?

Venkovský sbor může nabídnout poklidnější běh času, který je oproti tomu městskému více k životu. Od městských společenství potřebují venkovské rozšiřovat obzory, vycházet ze svých slupek a předsudků. V poslední době více sledují vývoj přírody a problém tzv. globálních změn klimatu. Je možné, že až nastanou větší otřesy přírodní, ekonomické a sociální, pak dobře bude žít ten, kdo bude bydlet na venkově, mít svoji kravku, pole brambor a kousek lesa. Možná pak náš národ promění i své ztučnělé srdce a Bible bude zase ležet na stole. ■

Orlová je hornickým městem, jehož historická část, ve které působí i evangelický sbor, prakticky zanikla v důsledku poddolování. Nové centrum Orlové tak dnes tvoří panelové sídliště o několik kilometrů dále, do něhož se mnohdy přistěhovali lidé bez větších kořenů. Evangelický sborový dům zůstal v historickém centru stát jako jeden z mála. Na situaci a práci tam jsme se zeptali Honzy Dospívy (34), člena a spolupracovníka sboru.

Kdy byl váš sbor na tom nejhůře - ve společném prožívání víry, v počtu aktivních členů, finančně nebo jinak?

Ve sboru jsem teprve šest let, takže můžu mluvit jen o době, kterou jsem sám zažil. Nejhůře jsme na tom byli asi před třemi lety, kdy jsme měli nedoplatky na odvodech do Personálního fondu a neviděli jsme žádnou možnost řešení. Přitom sbírky, dary a saláry činily dohromady za rok téměř 200.000 Kč od přibližně 30 lidí, což myslím není vůbec málo, a nebylo už jak tyto příjmy zvyšovat.

Dá se na vaší sborové cestě vysledovat nějaký výrazný bod obratu, kdy se věci najednou pohnuly k lepšímu?

Finanční situaci jsme museli řešit kromě snižování výdajů i tak, že např. rodina bratra faráře bydlicí ve sborovém domě hradí veškeré své náklady, což jinde není pravidlem. Dále nám pomohl ostravský sbor i to, že YMCA začla platit nájem za ubytování dobrovolníka. Nejsem si ale jistý, jestli to je systémové a dlouhodobě udržitelné řešení. Přesto se věci pohnuly k lepšímu. Vznikl např. Tensing a před dvěma lety gospelový sbor. Ten se živelně rozrostl na 20 lidí, většinou „mimocírkevních“, kteří však rádi zavítají do sborového domu i mimo zkoušky. Zpívalo se už i na bohoslužbách. „Gospelákům“ opravdu stojí za to pravidelně jezdit do opuštěné části města a zpívat písně oslavující Boha. Asi to odpovídá na nějaké jejich niterné potřeby, ať už kulturní, duchovní nebo potřebě společenství. To je výzva, které

dnes křesťanství čelí, kterou by mělo brát vážně a na kterou by mělo umět uspokojivě reagovat, aniž by popřelo praktickou nezbytnost řádu a zastrešující organizace. Navázali jsme partnerství se sborem Skotské církve v Dunfermlinu a YMCA teď u nás nově rozjela informační centrum mládeže a mateřské centrum.

Neudělali členové staršovstva chybu, když se před přibližně 15 lety rozhodli zrekonstruovat původní sborový dům a nepřestěhovali sbor na nové sídliště?

Tenkrát zřejmě nebyla jiná možnost. Doly hradily vzniklé škody a jejich odstranění a tyto prostředky se nedaly použít na stavbu nového sborového domu jinde. Navíc se tehdy předpokládala výrazný útlum těžby a obnova historického jádra Orlové. Ale samozřejmě stále přemýšlíme, jak se dostat lidem blíž.

Co vám v současnosti dělá největší radost a co největší starost?

Největší radost všechny ty výše popsané povzbuzující věci, největší starost asi zdravotní problémy některých, zvláště starších členů sboru. Máme starosti, jak to zvládneme táhnout dál, jaká je budoucnost sboru, když do něj nepřichází mladá generace, a ti, co přijdou, se často stěhují do jiných měst. Tady ale asi platí ono: „Hledejte především Jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti“ (Mt 6,33-34). ■

KTERÝM DOBROVOLNÝM AKTIVITÁM SE VĚNUJETE A PROČ?

Tomáš Hubáček,
muzikant a režisér

Nerozumím pojmu dobrovolná aktivita. Všechno co dělám - i to nepříjemné - přece dělám dobrovolně, protože mám to štěstí žít v době a v zemi, která ctí lidskou svobodu.

Dan Freitinger , farář,
člen COMu

Věnuji se práci s dětmi a mládeží, protože mladí lidé jsou „ohybovatelní“, na rozdíl od nás starších :-)

Miroslav Gabriel Částek,
herec, člen laického
sdružení sv. Dominika

Všechnen můj čas a energii zatím spotřebovávají pořady, se kterými vystupuji po celé republice.

Lister, 3. technik kosmické lodi
Červený trpaslík

Jednou jsem to zkusil. Když jsem byl v lochu, dal jsem se ke kanárkům. Prej pěveckej sbor jako v kostele...

David Šorm, farář, člen COMu

Dělám, myslím, že hodně. Nerad bych, aby byl svět poháněn jen „neviditelnou rukou trhu.“

Marta Kellerová,
výtvarnice

Já už ve svém věku mám většinu aktivit dobrovolných. Toho, co m u s í m už není tolik. Dost se věnuji táboru v Bělči, baví mě to a zavazují mě k tomu předkové...

vox populi

Ve volném čase sportuji, hraji divadlo, snažím se trochu vzdělávat a tvorba hudby a poezie je mým duchem. Jinak dobrovolně chodím do práce, kde dělám nedobrovolnou činnost. Rád zajdu s přáteli do diagnostického ústavu a popovídám si s lidmi, kteří mají nějaký ten problémek. (muž 30)

Vděčím Pánu Bohu, že mám kde bydlet, co jíst i co na sebe, a tedy si mohu dovolit dělat dobrovolně mnoho věcí, na které by mi většinou nezbyl čas. (muž 31)

Pořádám brigádu okopávání řepy! Co bych pro své kamarády neudělal!!! (muž 21)

Tvorbě časopisu Bratrstvo. A proč? Nemáme to srdce odejít. (redakční čtvereček 20 - 27)

Věnuji se manželce, protože ji mám moc rád :). (muž 27)

Dobrovolně se snažím dělat většinu věcí, když se o dobrovolnosti (svém rozhodnutí) přesvědčím, nějak to vezmu za své a jde to líp. Konkrétně? Učím cizince češtinu. (žena 25)

Dobrovolně připravujeme s kamarády akce pro mládež :). Baví nás to! (žena 25)

Dobrovolně hraju divadlo pro děti v nemocnicích. A někdy hlídám synovce! A taky zůstávám v práci přesčas... Dobrovolně. (žena 26)

Jsem členem staršovstva, vedoucím mládeže ve sboru a činovník organizace SEM v ČR. (muž 30)

Otázka příště: „Kdy se z prostoru stává chrám?“

Odpovědi na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 29.9. 2009

pokračování ze strany 5.

počet církevníků, protože obětavost na člena byla malá. Rodí se rodinný typ společenství, které ví, že si svoji existenci musí draze zaplatit (doslova i v přeneseném smyslu) a spojuje soustředění na sebe sama a na zdroje, z nichž se napájí, s otevřeností navenek vůči všemu lidskému.“

V takovém sboru je rovněž jasně zřetelné, že záleží na každém jednotlivci, a že nikdo v takovém společenství není zbytečný. Sbor pak není sborem pana faráře/paní farářky, nýbrž každého aktivního křesťana. Pár aktivních lidí s chutí do práce a do života dokáže „rozpohybovat“ i dříve třebas velmi ospalý sbor. Taková atmosféra pak může zrodit skvěle fungující staršovstva, semknutnost, velké nasazení a vděčnost za každý malý úspěch, za což by i mnohé velké sbory platily zlatem.

Když pak k tomu seniorát podpoří takový sbor např. pořádáním povedené a hojně navštívené akce, když ho synod na několik let uvolní od břemene platit každoročně odvod do Personálního fondu, když se začne dařit spolupráce s místní veřejností a samosprávou, když takový sbor začne vyzářovat příjemnou rodinnou atmosféru a vhodně misijně působit, pak se může zrodit něco sice malého, ale velmi hez-

kého. Roli faráře pak v tom všem může zastoupit třeba i ordinovaný presbyter, který se svou rodinou obydlí původně farářský byt.

Minicooper se zaslíbením

Přestože síla a vliv menších křesťanských sborů dnes v mnohém jsou a zůstanou skromnější než dříve, v církvi vždy budou mít svou nezastupitelnou roli. Kdo jiný než právě aktivní místní křesťanská společenství by mohl lidem ve svém okolí nést štafetu evangelia? Křesťansky věřit přece znamená nejen být osobně přesvědčen o blízkosti Boží, ale také svou víru upevňovat a „trénovat“ ve skupině stejně smýšlejících lidí, třebas poměrně malých.

Řečeno příměrem jednoho z dalších evangelických seniorů: „Jako jsou potřebná a hezká mnohá malá auta, nejenom velké koráby silnic, může být i malý sbor opravdovou církví se vším potřebným, jen ve skromějším provedení.“ Nebo řečeno podobně metaforou Kristovou: „Nebojte se, malé stáde, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království“ (L 12,32).

Autor srdečně děkuje za anketní odpovědi, které ochotně poskytla větší část seniorů Českobratrské církve evangelické. ■

MANŽELÉ H.

Veronika Sedlářová

Manželé H. se brali před 65 lety s početnějšími rodiči. Ona jako šestnáctiletá, on jako jednadvacetiletý. Byla to zlá doba, paní H. měla narukovat jako totálně nasazená do Kuřimi. Stačilo ale potvrzení o těhotenství a sňatku a mohla zůstat doma, nikam nemusela jít. Narodil se jim syn a po nějaké době také dcera. Ta ve svých 49 letech zemřela.

Paní H. byla přijata na hospicové lůžko se zhoubným novotvarem štítné žlázy. Její zdravotní stav byl stabilizovaný, paní se sama najedla, v lůžku se posadila, zazvonila, když něco potřebovala. Ošetřující personál dohlížel na pravidelný příjem tekutin. Paní H. byla spokojená a stále se

základním onemocněním. Během té doby na ni manžel v hospici čekal. Byl smutný a odloučení velmi těžce nesl. Nabídl jsem se mu, že jej zavezu na návštěvu do nedaleké nemocnice. Přijal. Když jsme přijeli k nemocnici, zrovna kvetla první kvítka, natrhali jsme je a já byla dojatá, když jí je předával. Okamžitě jej poznala a byla to slavnostní chvíle nejen pro ně. Byla jsem dojatá a obrázek stojícího staršího muže u lože své umírající ženy se mi navždy vryl do paměti. Po návratu paní H. z nemocnice jí byl dopřán ještě krátký čas, ale její zdravotní stav se zhoršoval. Na samém konci života většinu dne i nocí prospala, až v klidu, bez bolesti, v přítomnosti manžela

usmívala. Doma, 50 km daleko, po ní tesknil její manžel.

Postupem času se zdravotní stav zhoršoval, paní H. byla bolestivá při každé manipulaci, proto jsme bolest tlumili analgetiky, pohyb na lůžku byl jen pasivní, přestala spolupracovat, špatně se orientovala, nevěděla kde je, kde byla apod. Manžel a rodina za ní pravidelně přicházeli. Před Vánocemi byl přijat manžel paní H., původně jen na několik dní, aby vánoční čas strávili spolu. Již zůstal.

Po Novém roce byla p. H. krátký čas hospitalizována v nemocnici pro akutní zhoršení zdravotního stavu, který nesouvisel se

zesnula.

Pan H. u nás ještě několik měsíců zůstal na respitním lůžku. Když se uvolnilo místo v domově pro seniory v blízkosti jeho bydliště a blízkých, rozhodl se tam nastoupit. Vydržel tam jen tři dny a vrátil se do domku, který budovali a celý život kráslili s manželkou. Měl tam svůj pokoj i rodinné zázemí, avšak zaměstnanost členů rodiny mu neumožňovala větší společnost a většinu dne byl doma sám, opuštěný. Udělal nám radost, když zavolal, jestli se může vrátit. Pan H. se vrátil a vrátil se domů.

Veronika Sedlářová, zdravotní sestra, hospic Citadela

FARÁŘSKÝ VEDLEJŠÁK? PRO VÁS ZJISTILY ŠAFÁRKY

ZAHÁZEN VAJÍČKY

Jak je vidět, skromný plat generálního sekretáře YMCA už Mikimu Erdingerovi prostě nestačí. Totéž se dá říct i o bývalém faráři pro mládež, Filipu Kellerovi. Rozhodli se proto najít si druhé zaměstnání. Jenže v dnešní době a s jejich dosaženou kvalifikací to jde opravdu těžko. Miki se nejdříve pokoušel uchytit jako módní návrhář, avšak po neúspěchu své první přehlídky, kdy byl zaházen vajíčky, se této snahy vzdal. Filip dal přednost příležitostnému zemědělničení, bohužel byl smeten konkurencí a nestačil sklidit ani první sklizeň.

ZA HRANICE STÁTU

Náhoda svedla tyto dva nešťastníky dohromady. Po taktické debatě usoudili, že nejlepší bude přenést podnikatelský záměr za hranice státu.

I FARÁŘ A SEKRETÁŘ MAJÍ RÁDI VALUTY

Otevřeli si tedy restauraci. Aby využili

i svého farářského umění, zavedli v ní dosud neobvyklý duchovní koutek. Jde o absolutní novinku, a tak restaurace, i přes současnou finanční krizi, pěkně vynáší.

ROSTE BŘICH I DUCH

Každý den je přeplněna lidmi, kteří mají potřebu se dobře nablábnout a zároveň duchovně růst. Duchovní strava je

zdravá!!! Do konce zavedli i speciální jídelníček. Vypadá skoro jako Bible. Její texty krásně doplňují nabídku jídel. Nechybí ani speciální nabídka vína a biblické pokrmy

jako miska šošovice nebo nekvašený chléb. Najdeme tu i neobvyklý postní koutek. V něm si smějí návštěvníci restaurace vychutnat nefalšovaný raně **KŘESŤANSKÝ PŮST V PROSTŘEDÍ NEUSTÁLÉHO POKUŠENÍ A ZA BEZKONKURENČNÍ CENY!!!**

Otázkou stále zůstává, proč se snažili svou vedlejší činnost **UTAJIT**. Rozhodně se jim to však nepodařilo – E-bulvy odhalí vše!

MUTEMATH

Tomáš Koutecký

Koncertní šílenci

Kdybych měl najít kapelu, jejíž koncerty jsou energií nabitě více, asi bych hledal marně. I když jsem se žádného koncertu skupiny MuteMath naživo sám nezúčastnil (bohužel), tak už jen zážitek ze záznamu z jejich koncertu (Flesh and Bones Electric Fun) v Los Angeles je vážně netradiční a úchvatný. Samotný název celkem výstižně popisuje atmosféru koncertu – surová hudba umocněná extrémním nasazením všech členů kapely probíjí i do nadšených fanoušků pod pódiem. Bláznivou atmosféru dosvědčuje třeba bubeník Darren King, který si v průběhu úvodní skladby Collapse přilepuje sluchátka technickou lepicí páskou (tak jako při každém koncertu). Druhou píseň (Typical) pak začíná zpěvák kapely Paul Meany skokem ze svého pianu s keytarem v ruce.

Netradiční videoklipy

Typical se také jako první dočkala zpracování do formy videoklipu. Když kapela v roce 2006 vydala svoje první album, MuteMath, rozhodla se vydat také nějaký videoklip. Volba byla jasná, v březnu 2007 vznikl videoklip k písni Typical. Jde o videoklip vážně netypický – celý je hraný pozpátku a zčásti připomíná koncertní bláznění kapely. Členům prý trvalo tři týdny, než se naučili své party hrát a zpívat pozpátku. Jenže chlapcům z MuteMath to zřejmě nestačilo, a tak ještě před tím, než přišli v srpnu letošního roku po dlouhém očekávání fanoušků s novým albem Armistice, vydali klip k jejich novému singlu Spotlight (použitému také v soundtracku k filmu Twilight). Ten se pro změnu celý odehrává v malé jedoucí dodávce a je tak netradiční jen o trochu méně než klip první.

Trocha historie

Obě hlavní postavy, které stály za zrodem MuteMath, již byly zmíněny. Byli to právě Darren King a Paul Meany. Ti měli před počátkem MuteMath společnou zkušenost z kapely Earthsuit, a tak se po jejím rozpadu a krátkém experimentování a společném hraní dali dohromady i se zbývajícími dvěma členy kapely, kytaristou Gregem Hillem a baskytaristou Royem

Michell-Cardenasem a nahráli EP album Reset (2004). Okamžitě po vydání tohoto alba začali MuteMath hrát při nejrůznějších příležitostech a na mnoha koncertech. Jejich fanouškovská základna raketově rostla a dění kolem nich pokračovalo ve stejném trendu i po vydání již zmíněného alba MuteMath. Dlouhá tour s koncerty po celých Spojených státech ve velmi krátkých intervalech zapříčinila, že jejich dlouho ohlašované druhé album nakonec vyšlo s téměř ročním zpožděním.

vané druhé album nakonec vyšlo s téměř ročním zpožděním.

Jak je jejich hudba?

Díky Darrenovým bicím, jejichž linky jsou velmi nápadité a neotřelé, a Paulovu zapálenému zpěvu, je hudba MuteMath osobitá a energická. Jedná se o směsici alternativního, psychedelického a elektro rocku. Nástroje se navzájem nekopírují, ale svou různorodostí vytvářejí perfektní harmonický celek.

Vztah ke křesťanství

Kapela se distancuje od toho být zařazována jako křesťanská kapela a nechce tvořit „křesťanskou“ hudbu. Pravdou však je, že všichni členové kapely jsou křesťané a nebojí se to o sobě prohlásit. Hlavně chtějí svou hudbou oslovit co nejširší posluchačstvo, což by se jim se zařazením mezi křesťanské kapely rozhodně nepodařilo. Z jejich textů je ale poměrně zjevné, komu jsou slova směřována. ■

UZDRAVENÍ SLEPÉHO

Pavel Jun

INSTANTNÍ PROGRAMY

Mt 9,27-31

JAKÝ JE VÁŠ PRVNÍ DOJEM Z OBRÁZKU? O ČEM TO JE? Z ČEHO USUZUJETE?
Jde o uzdravení slepého. Ten obraz se tak jmenuje!

Je to o slepotě.

CO BY VÁM VADILLO NEJVÍC, KDYBYSTE BYLI SLEPÍ?

Člověk by se těžko pohyboval ve světě. Svět by pro něj byl nebezpečný.

Nevěděl by, co o něm ti druzí. Mohli by se mu smát, připravit mu past. Neviděl by ani, že se na něj usmívají.

Svět by mu byl cizí. Nepoznával by... lehce, jen tak – kdo přichází, co je tohle za ulici...

Svět se stane nebezpečným, cizím. Člověk v něm nejistým a cizím.

MŮŽE SE ČLOVĚK DÍVAT A NEVIDĚT?

Ve tmě.

Když je obrácen zády.

Může přehlédnout (KDY A JAK?), co druhý potřebuje.

*Může nechtít vidět. (Svou vinu, svůj vliv, svou hloupost, člověka, kterému dluží lásku...)
Může zůstat viděním na povrchu. (Zdá se mi, že... že se tě to nedotklo...)
Může si vidění nechat ovlivnit tím, co se „vidí“, co je moderní. (Prý vidění lze nejsnáze manipulovat módou...).*

Mohli bychom se na obraz nejprve podívat z dálky. Na „kompozici“ (rozčlenění) obrazu:

1) Je znázorněna rozdílnými poměry světla a obloukem oblohy. Hranice jako by byla naznačena oblohou. Napravo je „náš svět“, nalevo je to prostě „jinak“. Tmy přibývá doprava, čím dál tím víc (rozpětí hledání (nalevo), násilí (temné postavy napravo)). Na obraze můžeme vidět „*Lid bloudící v temnotách*“ (Iz 9,1). Mimo „náš svět“ je Kristus. **Myslíte, že i harlekýn, dítě modlící se to vidí? Zatímco ti napravo jsou slepí.**

2) Druhý kompoziční prvek je **řeka**, tvoří dělicí hranici, z jedné strany vidoucí, z druhé slepí.

3) Třetí kompoziční prvek je *propletení duhy a slepecké pásky*. (Spojuje je!) Můžeme vidět dítě obracející se k Ježíšovi, ke světlu. Nebo napravo dole (jako protipól) u temných postav (jako přervaná duha?).

Vidíme tedy dvě hranice (řeka, obloha) a jedno porušení hranice (duha).

- Začneme centrální scénou: **Malý chlapec** se obrací se vztaženými rukama k Ježíšovi, gesto, které znamená: pomoz, uzdrav. Stojí ještě v tomto světě, ovládaném tmou a slepotou, ale všemu slepému a tvrdosti, násilí zády.
 - **Mrtvý ptáček** symbolizuje tento život nechaný vzadu. Celou svou existencí má namířeno „přes vodu“, jde Ježíšovi naproti.
 - Napravo, trochu výš je **slepá paní**, která má zavřené oči, otevřená ústa, a volá – žalobu do světa! Neví, komu prosbu nebo žalobu určit. Háže ji do větru...? Je anonymně mířená?
 - Nalevo od ženy tápavě jde **dítě**. Paže má dopředu, chce nahmatat cestu a neví, že příštím krokem může spadnout do řeky. Co s ním bude? Utopí se? Nebo se dostane na druhou stranu? Nerozhodneme to, ale rozumíme mu.
 - **Muž se skleněnými očima** a košíkem, ve kterém jsou všechny dary nebe, ale on je nemůže vidět. (Někdy je člověku dobré blízko a on... nevidí).
 - Pak jsou tam **dvě postavy**, které si jsou velice podobné, skoro stejné. Uniformní. Košile, kravata, účes, patří k sobě. Jaký z nich máte dojem? Jsou to lidé násilí. „Hladcí, úlisní, studení, bez slitování“. Proto zakrývá ten napravo obličej pěstí. (Můžeme vidět často v TV, že si zločinci zakrývají tvář... Tvář je „k potkání“, k poznání, k nahlédnutí, prozrazuje „slabost“), a ten druhý jako by oči vůbec neměl. Ti dva jsou nejvíce ve tmě. Zaměnitelní. Snad jako by neměli individuální tvář. Nejsou to dvojníci...?
 - Poslední slepý. Je to **nacistický důstojník**, který má zavázaný i obličej. Dívá se dopředu a určitě nic nevidí. Je to asi jeden z těch, kteří slyšeli jen „příkazy“, ale neviděli jejich důsledky. Nezříká se toho, kam patří.
- I zavázanou rukou salutuje. Co miliony obětí? Ti dva nad ním jsou všude a vždy, a ten dole je jen jeden příklad **každé** armády tohoto světa. Na jejich slepotu trpí nesčetné oběti.
- Proto se vznášejí **uschlé květy pampelišky** nad scénou. Sice jsou v po-

zadí ještě žluté květiny... ale pomíjivost leží na všem, a docela vzadu v noci je ruina prázdného kostela. Kde láska neučí dívat se, pomíjí svět kvůli svému násilí a chladu.

- Dostáváme se k **mysteriózní postavě** se strnulou hlavou (jako by byla v křeči), žíznící tlamou, má napřaženou pravici (Znamená to ochranu svého stádce, nebo vzepření se proti světlu...?). V druhé ruce má hůl, kterou ovládá zástup slepých. Je to převzaté z obrazu Picassa (slepý Minotaurus jako symbol násilné, vitální přírody, která je ovšem slepá a proto nevidí, co svým vlastním bytím zatěžuje a ničí.) Je to **Býkočlověk**. Je to víc příroda než duch, je vydán struktuře pudů a zároveň v ní trpí. Tápe slepě v tomto světě, vládne a nevykoupen šíří temnotu a poušť. Každý člověk v tomto světě má co dělat s Minotaurem. Bydlí v labyrintu, který v sobě všichni nosí a který je životní cestou, na které jsme. Ve světě ovládaném Minotaurem je tma. Bez obrácení se k němu zády není nový život. Nikomu se neotevrou oči.

- Velká, dominantní je postava uzdravujícího **Krista** (která je na jiné straně). Postavy ostatní jsou realistické, on stylizovaný, záměrně.

- Za ním je ruka, jiná než ta temná před obličejem napravo, je a šíří světlo. Co to je? Ano, zehňající **Boží ruka**, ze které pochází všechno spasení, stejně jako **duha** přátelství Božího se zemí. Oba symboly – duha a Boží ruka prokazují Krista jako zjevitel **Božího přátelství k člověku**. Světlo, které dává vidět, otvírá oči slepých. Patří k němu harlekýn a chlapec.

- Potom tu je **Harlekýn** zahloubaný do křišťalové koule... Je to pro něj „kaleidoskop“? Nebo přemýšlí nad křehkým světem?

- Neméně pohroužený je **modlíci se chlapec**. „Skočil stejně jako harlekýn do studny“ a získal onu jinou jasnost, kterou cítí jen jeho duše. (Je to vidění modlitby?)

Představte si obraz „našeho světa“. Rozumíme mu...?

Slepotu odlidštuje. Násilí je slepé. Láska vidí. JAK BYSTE TO VYSVĚTLILI?

Násilí nevidí krásu, cenu jiného, křehkost...

Láska vidí... očima, které chápou. Vidět se nedá bez lásky.

Centrem je Kristus. Mýtický Minotaurus je taky slepý a nešťastný se vším stvořením (které se účastní jeho slepého násilí, a které potřebuje slitování a milosrdenství), že formální „naproti“ představuje nakonec nerovnováhu. (Není to rovnováha, vnímáte to?!) Převažuje levá strana.

PŘEČTĚTE ODDÍL Z BIBLE:

Matouš 9:27 Když šel Ježíš odtamtud dál, šli za ním dva slepci a křičeli: „Smiluj se nad námi, Synu Davidův!“

28 A když vešel do domu, přistoupili ti slepci k němu. Ježíš jim řekl: „Věřte, že to mohu učinit?“ Odpověděli mu: „Ano, Pane.“

29 Tu se dotkl jejich očí a řekl: „Podle vaší víry se vám staň.“

30 A otevřely se jim oči. Ježíš jim pohrozil: „Ne, aby se to někdo dověděl!“

31 Oni však šli a rozhlásili to po celé té krajině.

KTERÁ POSTAVA JE TA VAŠE? PROČ?

1. Beze slov

Zkuste ostatním beze slov sdělit, co jste prožili včera odpoledne (nebo co plánujete o prázdninách nebo o víkendu)

2. Uzavřený x otevřený

Vedoucí připraví několik (alespoň 8 - 10) obrázků lidských obličejů (vystříhané z časopisů apod.) Účastníci si prohlížejí jednotlivé obličeje a přemýšlejí, který by označili za „otevřený“ a který za „uzavřený“. Posléze se o tom vede společný rozhovor.

3. Být němý

Přečtěte si některé (nebo všechny) následující příběhy. Zažili jste už něco takového?

1. Kamila si referát pečlivě připravovala celé odpoledne. Dokonce si ho třikrát přečetla nahlas, aby si byla jistá. Teď ovšem stojí před třídou a učitelka ji už dvakrát vyzvala, aby začala. Ale Kamila ze sebe nemůže dostat ani slovíčko.

2. Pan Novák leží v nemocnici. Má za sebou těžkou operaci břicha. Chtěl by se od lékařů dozvědět, jak to s ním vypadá. Přichází vizita, několik lékařů a dvě sestry stojí u jeho postele. Jeden z lékařů se ho ptá: „Tak jakpak se vám vede?“ Pan Novák by toho chtěl mnoho vědět a ptát se. Ale přes jeho rty se nedostane ani slovíčko.

3. Líza hledá místo jako prodavačka, jde se představit do jednoho obchodu. Stojí v kanceláři osobního oddělení. Úřednice zvedne hlavu od psacího stroje, prohlédne si jí od hlavy až po paty a ptá se: „Co si přejete?“ Líza jen stojí a koktá.

5. Vysvědčení je pro Martina katastrofa - pět čtyřek. Cestou domů přemýšlí, jak to rodičům vysvětlí. Napadá ho spousta omluv a vysvětlení, v duchu si říká věty, které chce doma říct. Ale vůbec k tomu nedojde. Jeho otec totiž, jakmile vysvědčení vidí, vybuchne. A Martin slyší jen útržky: „Ostuda.... ..to snad není pravda.... bude mít zarcha.... lenoch líná.“ Nedokáže k tomu nic říct. A mlčky se stáhne do svého pokoje.

6. Zuzana je Janina nejlepší kamarádka. Ale včera měla Jana dojem, že ji Zuzana podvedla. Byly domluvené, že se pro ni staví, a půjdou společně do bazénu. Ale Zuzana prostě nepřišla. Jana šla později ven sama a viděla Zuzanu s několika kamarády od nich ze třídy. Druhý den potkala Jana svou „bývalou“ kamarádku na cestě do školy. Chtěla by jí říct, že to od ní včera bylo sprostý, že jenom běhá za klukama a že je jejich přátelství v háji. Ale neřekne nic. Jenom mlčky jde vedle ní. A Zuzana začne mluvit o detektivce, co byla večer v televizi, jako by se vůbec nic nestalo.

7. Třída má opisovat z tabule věty, které tam napsal učitel. Vašek si vyndal nové brýle, které musí od minulého týdne nosit, aby lépe viděl na tabuli. Už slyší řehot zprava i zleva kolem něj a posměšné narážky. Chtěl by se bránit a nějak jim to vrátit, ale jeho hrdlo je jako sešněrované.

Co myslíte? Jak se asi v té chvíli dotyční cítili?

SRNA V OKNĚ

P. P. Payne

Jdu takhle po Žižkově Bořivojovou ulicí a hele, v okně se vyhřívá srnka. Není to obvyklé, do Bořivojky moc slunce nesvítí, ale v plném létě je to možné. Napřed dělám, jako že ji nevidím, mám pocit, že jsem ji přistihl při něčem nepatřičném, ale čím víc se snažím dívat jinam, tím víc je to na mě vidět. A tak, abych překonal rozpaky, jen tak prohodím, až jsem se sám zalek´ té samozřejmosti, s jakou ze mě halasně vyšlo: „Kdepak máš toho svého pytláka?“ Srna se ale vyhřívala dál a dělala, že mě neslyší. Možná jsem promluvil nesrozumitelnou

řečí, anebo třeba taky poslouchala hudbu. Kdoví. Vtom se z temnoty bytu vynořil myslivec a nakvašeně na mě vzkřikl: „Já ti dám pytláka!“ A hned vytáhl brokovnici. A to už jsem nečekal, vzal nohy na ramena a zahrnul první ulicí dolů, že přece můžu jít Vlkovkou, když v Bořivojce je tak nebezpečno. Pár kulí se ještě odrazilo od dlažby, ale já už byl víceméně v bezpečí.

(Petr Pazdera Payne: Kolodějí,
Cherm 2001)

Ilustrace : Kateřina Kabešová

SLOVO

Roman Mazur

Jeden americký profesor filosofie napsal 250 nejznámějším filosofům, vědcům, spisovatelům a intelektuálům z celého světa a položil jim otázku: „Jaký je smysl života?“ Pak vydal knihu s jejich odpověďmi. Někteří uvedli svá nejlepší mínění. Jiní připustili, že si smysl života prostě vymysleli. A jiní čestně přiznali, že si s otázkou neví rady. Celá řada věhlasných osobností dokonce autora nápadu požádala, aby jim napsal, zda smysl života objevil!

Když jeden křesťan - autor čtvrtého evangelia - nazval Krista jako první „Slovem“, šlo o titul či pojmenování, které souvisí právě s prostředím filosofie. Mnoho moudrých filosofů a myslitelů používalo tehdy v systému své filosofie označení Logos – Slovo. Logos byl princip a řád, kterým se Bůh projevuje ve světě. Hledali Logos podobně jako i dnešní moudří se zabývají otázkou po smyslu a řádu lidského života. Měl být co nejobecnější a co nejvíce nadčasový.

Když chtěl tento člověk (říkáme mu Jan, ale jeho jméno ve skutečnosti neznáme) vyjádřit svým současníkům Ježíšův význam, použil k tomu tento známý termín, ale v úpl-

ně nečekané souvislosti: Vy hledáte Logos - princip, řád a smysl existence. Vězte, že skutečně existuje tento most mezi nebem a zemí. Tím mostem je Ježíšův úděl! Logos, který hledáte, má tvář nemluvnátka v jeslích, ale také tvář ukřižovaného z Golgoty a vzkříšeného vítěze nad smrtí. Ježíšův příběh je zjevení nejhlubší Boží podstaty.

Mnozí tento odvážný pokus křesťanského filosofa spojit biblickou a filosofickou tradici odmítli. Člověk popravený v okrajové provincii římské říše je tu přece prohlášen za vtělení smyslu všeho stvoření! Slyšet zvěst, že božský řád Logos se stal tělem, bylo pro takové myslitele absurdním nesmyslem: Co je to za hloupost!? Vidět v křehkém člověku Ježíši z Nazareta vlastní božské já – to budilo u mnohých Židů rozhořčení a u některých moudrých řeckých myslitelů úsměšek.

Jiní však byli osloveni a získáni. Během několika staletí získalo křesťanství obrovský vliv na své okolí i díky takovým odvážným misijním pokusům, jako byl tento, který spojil to nejlepší z biblické a filosofické tradice. ■

božský vtipy

DOPIS SEDMÝ

imon

Děkuji Ti za inspirativní dopis - byl jsem z něj popravdě zpočátku trochu zaražený. Mám totiž pocit, že měl-li bych se já radovat z výchvyných úspěchů, neradoval bych se nikdy. Přiznávám, že jako učitel jsem mívával problémy, když bylo někomu potřeba vědomě, cíleně a včas usměrnit. Nemám to rád. Mimo jiné proto, že nějaká explicitní výchova se u nás doma (pokud vím) skoro neděla. Většina věcí fungovala „na první dohodu“. Jediné citelné tresty jsme dostávali za lhaní a hádání se u stolu. Jinak jsme asi byli hodně citliví, a když jsme vytušili, že se rodičům něco nelíbí, prostě jsme to nedělali. Snaha chovat se vhodně a nezarmoutit rodiče mě pak dost pronásledovala v pubertě, i když rodiče nebyli nablízku. Fuj, radši nevzpomínat na kyselého moralistu. Hranice jsou potřeba. Jen mi vrtá hlavou, jak velké už dítě musí být, aby něco takového pochopilo. A jak to udělat, aby těch hranic naopak v člověku nezůstalo nezdravě moc.

Když už jsi to téma nakousla, kjedné věci se Ti přiznám: bál jsem se, že naše první dítě bude chlapec. Hlodal ve mě pocit, že syna musím nějak vychovat v muže, a že zoufale nevím, jak na to. Nepřipadám si vůbec jako dobrý vzor a „vychovává se právě nejvíc tehdy, když se nevychovává“. Jsem moc rád, žes mi napsala o Karlovi - začal jsem nad tím přemýšlet a leccos mi došlo.

Co je potřeba naučit syna jiného než dceru? Například to, že je v pořádku nechovat se jako typickéj drsněj chlap? Že je třeba mít veliký respekt k tomu, co vůbec nevypadá jako práce (např. „být doma s dětma“) a přitom je to strašná dřina? Jak překousnout, že už nějakou dobu nestačí, že živiš rodinu, ale ještě je potřeba i po návratu domů přiložit ruku k dílu - tj. že nemáš právo schovat se za noviny s nohama nahoře a nechat se obskakovat?

Horší než výchova bude ukázat synovi, jak se (jako muž) cítit dobře, přestože nejsi super-

man. Jak se vyrovnávat s tím, když ti něco chybí a nemáš na to právo nebo to nemůžeš mít. A zejména, jak si vybudovat zdraví, ne-sebestředně sebevědomí. Možná vůbec nejtěžší pro tátu je nesrovnávat syna s vlastním otcem, se sebou a svými touhami. Nechat ho jít jeho vlastní cestou a zajímat se i o cestu úplně a nečekané jinou. Nezačít ho ignorovat, když bude jiný než já nebo jiný, než jsem ho chtěl mít.

Dumal jsem, co se mi líbí na mém tátovi. Je to věc úplně obecná, nemá nic do činění s otcovstvím. V jedné věci totiž doma nikdy neexistovala „hranice“. Pokud nám bylo smutno a báli jsme se (jako malí), nebo jsme uvízli v nějaké šlamastyce (jako velcí), vždycky nám naši říkali: přijď nebo zavolej. I kdyby byly dvě ráno. A vážně to tak fungovalo. V mnoha věcech jsme měli poměrně pevně dané normy, ale v tomhle ne. Jakmile přišlo na potřebu otcovské pomoci, byla k dispozici kdykoli, třeba uprostřed noci. Trochu horší to bylo, nebyl-li po ruce věcný problém k řešení a člověk nepotřeboval pomoc, ale jen trochu pochopení, zájmu. Ale to je poněkud jiná kapitola a prý jsou takoví všichni chlapi, ne?

Barborka nám rychle roste a já jsem zase vzpomínal na to, jak jsi byla před časem divně navená - dochází mi, že únava je vždy přímo úměrná rostoucí šikovnosti dítěte. Takže zejména Ty máš proč být řádně navená :-). Kéž postupně stoupá i naše odolnost vůči záteži. A to si ještě prý my otcové chodíme odpočinout do práce... Jedna bývalá spolužačka z gymplu si teď trochu posteskla, že jí manžel nechává vydělávat a sám „si to užívá“ při péči o domácnost a dvouletého syna :-). A to se ten jejich kluk jmenuje Páťa (asi Patrik?). To je snad ještě horší než Vanessa nebo Natálie. Co vlastně vy a jména? Neměli jste s tím trochu problém?

Měj se krásně, Šimon

HLAVNĚ UMĚT ŘÍZNOUT

O. Richterová

V jižním Súdánu se už zase válčí. MUDr. Mikuláš Ota Buzický tam byl v roce 2000, kdy ještě probíhala předchozí mnohaletá, tzv. druhá občanská válka. Tehdy za sebou již měl mnohaletou lékařskou praxi, dva roky také v souseední Keni. Když o této zkušenosti vyprávěl v rámci setkávání strahovské ekumenické skupinky, byl už 9 měsíců na plný úvazek dominiánským knězem. Vybrala jsem pro Bratrstvo z besedy hlavně pasáže zaměřené na Súdán.

Jak jste se do Súdánu dostal?

V patnácti letech jsem si přečetl Schweitzerovu knihu Lidé v pralesi a ta mě naorientovala na Afriku i na medicínu. Za tím ideálem jsem pak šel. Absolvoval jsem týdenní kurz tropické medicíny a pak jsem vyjel přes Trnavskou univerzitu, která v Súdánu zřizovala nemocnici. Jih a sever Súdánu spolu válčí v podstatě od získání nezávislosti v roce 1956. Na severu jsou pouště a pyramidy a Arabové, tedy muslimové. Na jihu jsou přítoky Bílého Nilu, tedy bažiny a pralesy, a žije tam např. nejtmaší a nejvyšší národ planety, kmen Dinků. Z náboženství převládá animismus. Arabové se svou psanou kulturou od pradávna pohlíželi na jih s despektem jako na zdroj otroků a levné pracovní síly. Dnes je jižní Súdán zhroutěný stát, po čtyřiceti letech bojů tam nejsou silnice, mosty ani železnice. I biskupství má v keňském Nairobi. Tam jsem také od vojáka SPLA (Sudanese People Liberation Army) dostal papír, že můžu vstoupit na území jižního Súdánu. Samozřejmě, že jsem s tímto povolením nesměl padnout do rukou vojákům Severu.

Problém Súdánu je tedy i částečně náboženský?

Já mám zkušenost hlavně z Keni, kde jsem jakožto lékař ve venkovských nemocnicích pochopil, že Afričané sami sebe vnímají především jako příslušníky kmene. Napří-

klad jedna černoška, která si vzala Američana, mi říkala: „Naši to doma vzali snáz, než kdybych si vzala příslušníka jiného kmene.“ Různé kmeny mají velmi odlišné kulturní zkušenosti a pozadí – některé například žijí u jezera, jiné s dobytkem. To se promítá i do súdánského konfliktu. Keňa ale je na rozdíl od Súdánu kulturně velmi bohatá země.

Jaká byla v Africe vaše lékařská specializace?

Africký lékař do toho musí umět říznout, musí být především chirurg, ale i internista, gynekolog, porodník... všechno dohromady.

A jak vypadala nemocnice?

Měli jsme kontejner, v němž byly schované cenné věci, např. fošny dovezené z Ugandy. Elektřinu jsme měli jen ze slunečních kolektorů, na svícení. Na nafouknutí operačního sálu jsme měli generátor. Nemocnici tvořilo 4 nebo 5 domků: střechy, zdi, postel, židle. Veškerý zdravotnický materiál včetně vyšetřovacích stolů byl ze Slovenska a Keni. Zajímavá byla například pěkná velká lednička – na petrolej. Život v Africe je fyzicky dost namáhavý. Když se chcete sprchovat, musíte

naložit barely na kolečko a jet ke studni, tam strpět posměch žen a dětí (muži totiž pro vodu nechodí), a když vodu dovezete zpět, musíte ji ještě vynosit po žebříku nahoru. Na pití je třeba 20 minut převařit, ale to bychom spotřebovali moc plynu, tak jsme ji jen uváděli do varu a pak filtrovali. Podobně i když jsme chtěli sterilizátor, museli jsme nejdřív vyvalit generátor z úkrytu (přes noc by nám ho jinak někdo ukradl), a pak vše pustit.

A co další vybavení?

Rentgeny jsme neměli a dýchací přístroj se mi nepodařilo zprovoznit. Ale léky stačily, dobře léčit se dá i se základním spektrem. Nebyly sice mnohé diagnostické pomůcky, ale tam lidé většinou přicházejí v takovém stádiu nemoci, že stanovení diagnózy nebylo těžké. A protože nejsou vystaveni lékům, většinou na ně dobře reagují.

Říkáte, že Súdán byla mnohem tíživější zkušenost než Keňa...

Lidi, co utekli před válkou, byli zlomení, bez naděje, sami nevěděli, na co čekají. I oblečení byli nemožně, v hadrech z Evropy či Ameriky. Muži klidně měli růžovou háčkovanou halenku nebo pyžamo... To na mě působilo depresivně (podobně jako doma práce s bezdomovci na záchrance, kteří pak nepřijdou na kontrolu). Depresivní byl ten nedostatek kultury, např. i špinavé spodní prádlo u žen s gynekologickými problémy. Neviděl jsem tam úplně vyhladovělé, vyzáblé lidi. Byla tam ale např. skupina

slepců, kteří chodili po vesnici (asi deseti-tisícové) a zpívali, aby si vydělali. Chodili ve vláčcích a drželi se za klacíky... Na mši v neděli bývalo tak dvě stě lidí, asi deset mělo lepru a deset bylo slepých. Lepra je ostatně známka absolutní chudoby, jinak je všude léčená. Nebo například skoro všichni chodili ozbrojení – samopalem, lukem a šípy, oštěpy, nebo alespoň klackem. Policejní stanice v jižním Súdánu byl nějaký významnější strom, pod kterým na židličce seděl policajt. Kolem něj byl kameny vyhrazený prostor 10 x 10 m, do něhož se nesmělo, to by byla urážka.

Trpí tam lidé nějakými civilizačními chorobami? Nebo HIV/AIDS?

Jejich civilizační chorobou je válka. A AIDS se u nich nerozvine tak, jak to známe od nás. Dřív zemřou na TBC či průjem, zkrátka jinou infekční chorobu. Dám spíš příklad běžné choroby, jakou je angína. U nás dostanete penicilín, jdete na odběr a zkontroluje se, jestli není vysoká sedimentace, což by mohlo znamenat postižení ledvin a srdce revmatismem. Tam nic z toho není a výsledkem jsou např. chlopenní vady. Strašný zabiják je i malárie, stačí jediný komár...

A co tradiční medicína?

Většina dětí, která přišla k nám do nemocnice, nesla známky tradičního léčení – skarifikace (škrabání kůže nad místem, kde domněle sídlí nemoc) a vtírání medikamentů do kůže. Nejdřív tedy byly u šamana. Také před naší nemocnicí bylo zdravotní středisko, které si může otevřít zdravotní sestra s diplomem a kde zdravotníci denně ošetřili 150–200 pacientů. Jen ty, kteří byli nad jejich síly, posílali k nám.

Co se vám čistě osobně v Africe líbilo či nelíbilo?

V Súdánu se mi nelíbilo skoro nic. Ale v Keni jsem měl moc rád počasí, západy slunce, vzduch tam krásně voní... Všechno, půda i lidi, tam voní jinak a mně moc příjemně. ■

SALÓN REPUBLIKY PRO PĚŠÍ I CYKLISTY

Tereza tr glov

Už jste navštívili město na soutoku Labe a Orlice? Možná je na čase to změnit. Východočeský Hradec Králové si už za první republiky vysloužil označení Salón republiky a ze své noblesy za téměř sto let rozhodně nic neztratil.

Jednou z jeho největších chloub je historické jádro, kde se nachází většina architektonických památek různých historických slohů. Na Velkém náměstí vás určitě

ké množství hospůdek, kaváren a restaurací, kde se v klidu během občerstvování budete moci kochat výhledy na zmíněné i nezmíněné památky a vychutnávat atmosféru města. Doporučit můžu proslulou hospůdku u Knihomola nebo bar Cuba Libre. Co se kulturního vyžití týče, nabízí Staré město kromě Galerie moderního umění také jazzový klub Satchmo a Klicperovo divadlo.

Velké náměstí

zaujme kostel sv. Ducha ze 14. století se 40 metrů vysokou dvojicí věží, založený Eliškou Rejčkou a připomínající časy, kdy byl Hradec věnným městem českých královen. Spolu s Duchem náměstí vévodí renesanční zvonice Bílá věž z let 1573-89 s druhým největším zvonem v republice Augustinem, vysoká 72 metrů, z jejíž vyhlídky uvidíte město jako na dlani. Uprostřed náměstí stojí barokní mariánské sousoší a cestou k přilehlému Malému náměstí minete areál bývalé jezuitské koleje z let 1671-1710, monumentální kostel Nanebevzetí P. Marie a Galerii Moderního umění. Velké i Malé náměstí jsou lemované měšťanskými renesančními domky s loubím a spolu s přilehlými uličkami nabízejí vel-

Do Hradce plavky s sebou

Když vás město omrzí, je pro procházku jako stvořené nedaleké Eliščíno nábřeží podél řeky Labe. Hned zkraje turisty i domácí ohromí majestátní budova Kotěrova secesního Muzea východních Čech. Za návštěvu však stojí také například městské lázně spolu s aquaparkem, kde se každý může dosyta vydovádet na spoustě vodních atrakcí včetně vlnobití a tobogánu (takže do Hradce plavky s sebou!).

Po Labi se můžete projet i unikátním kolesovým parníčkem, nástupní místo je u obrovské kotvící lodi Čechie, bývalé restaurace. Druhým směrem po proudu řeky potom přijdete do Jiráskových sadů, parku ležícím na soutoku Labe a Orlice, kde stojí

kostel sv. Ducha

zbytky opevnění i malebný dřevěný kostelík Sv. Mikuláše.

Pokud chcete uspořádat výlet na kole, Hradec Králové je ideální destinací. Kromě množství kvalitních cyklostezek křížující město je možné vyrazit na vyjížďku do okolních lesů v okolí městské čtvrti Nový Hradec Králové.

Zde láká návštěvníky

k návštěvě hradecká Hvězdárna a planetárium s bohatým doprovodným programem včetně pozorování Slunce nebo večerního pozorování noční oblohy. Nechte se nalákat taky.)

Další akce, kvůli kterým se vyplatí město královen navštívit:

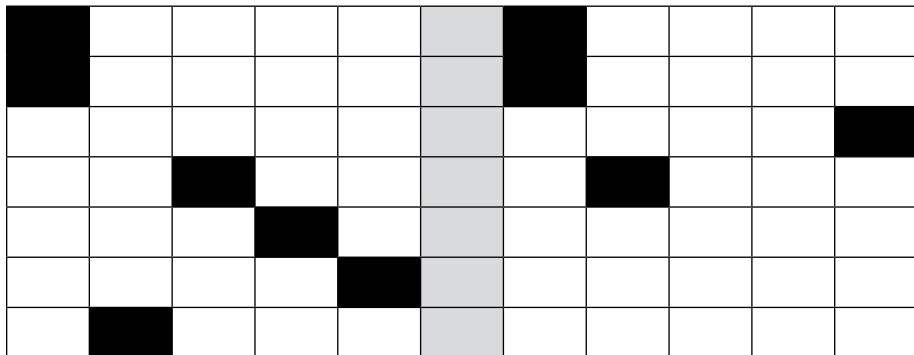
- královéhradecká Muzejní noc (29.5.)
- mezinárodní divadelní festival Divadla evropských regionů (21.–30.6.)
- rockový festival Rock for people (4.–6.7.)
- hiphopový festival Hip Hop Kemp (20.–22.8.)
- Slavnosti královny Elišky –oslavy výročí první dochované písemné zmínky o Hradci Králové jako o městě v r.1225 (5.–6.9.)
- největší přehlídka autodopravců v ČR Truckfest (11.–13.9.)
- festival velkých malých divadel na zahájení divadelní sezóny (28.9.–28.10.)
- jedinečný jazzový festival Jazz Goes To Town (počátkem října)

kalichovka

... (tajenka) k jiným je často také ... (tajenka) k nám samotným.

Paul Tillich, teolog (1886-1965)

Vodorovně: KATECHUMENI, NESTYDATĚ, GOLGATA, SPÁNEK, HOROR, SADOK, DATA, EMAN, SOVA, YMKA, LOV, TNS, OL, M

Svisle: KVINTET, MONTANA, SHALOM, KOLEM, MALPY, OCHAG, DRED, SAKÉ, AOT, GÁD, VAN, YSE, AA, NE, S

Řešení z č.6: Bůh sedí na nebi, směje se, že v něj lidi nevěří. Jostein Gaarder, norský spisovatel

JIMRAMOV PODVACÁTÉ!

Ester Huben

Na Jimramově bylo Otevřeno i letos o víkendu 28. - 30. srpna 2009. Navíc to byl ročník jubilejní dvacátý – a to se přece musí náležitě oslavit! Jimramov není jen festivalem hudby, ale také festivalem setkání. Ne že byste museli znát všechny účastníky (vždyť již na pohled se zde potkávají lidé z různých společenství), ale máte šanci potkat a pozdravit někoho známého, koho jste již dlouho neviděli. Možná proto je v Bludníku vždycky tak útulno, a letos i docela těсно. Program festivalu se točil okolo kapel a hudebníků, kteří ho provázejí již od jeho začátků. Na své si přišli milovníci folkových písničkářů (Marcel Kříž, Tomáš Najbrt, Sváta Karásek), bigbitové klasiky (Českej chleba, Jericho) nebo bluesových a jazzových rytmů (Jan Spálený & ASPM, -123 min). Po hudební pauze se také s úspěchem představily kapely Traband a Rezavá klec. Málokdo na festivalu vydrží tento nekončící hudební maraton, a tak si každý rok můžete zajít do irského stanu na kávu, posedět při čaji v čajovně nebo zahnat hlad topinkou z občerstvení. K Jimramovu patří také promítání filmů – letos to byla televizí mnohokrát reprízovaná Perníková věž a výborná komedie ze šedesátých let Já, truchlivý Bůh. V sobotu ráno jsme se na festivalu probudili do vytrvalého deště, který však po poledni naštěstí ustal, a tak program nebyl narušen. Nedělní slunečné ráno nás pak mile překvapilo a doprovodilo do kostela na bohoslužby a hudební tečku jimramovského festivalu - vynikající pěvecký sbor Vocatus. A tak rozloučili jsme se akusticky a tiše, tak jak se sluší, když příští rok shledáme se opět...

PŘEDČÍTAČ

Mirka Fůrová

Název filmu napovídá, že v ději má důležitou roli nějaký text, jde konkrétně o knihy, které Hanně předčítá, mezi jejich milováním, student Michael. Z části záhadný příběh, který se odehrává převážně v Německu, a který je vyprávěn ve střídajících se časových sekvencích, tu jsme v letech současných, tu zase v 50., 60., dělí na dvě hlavní části Hannin náhlý odchod a pro Michaela šokující opětovné setkání s ní.

Film je nejen o lásce a zranění skrze ní způsobené, je také o další vině a dvojmým svědomím – o vině členů SS a následně o pocitech viny německé poválečné generace. Je o jednoznačně odmítavém postoji k nacismu, o krutosti a ztrátě vyšších citů jeho představitelů, ale zároveň je to příběh o hlubokém vztahu dvou osob, kterým zůstane společné jen ono předčítání a tajemství, které je pro Hannu větší hanbou než její postoje za války.

K vyznění samotného příběhu přispívá také jeho filmařsky úsporné ztvárnění. Ne každý oscarový film vyvolá tak silný dojem.

Podle předlohy německého autora Bernharda Schlinka natočil britský režisér Stephen Daldry, v hl. rolích David Kross a Kate Winsletová.

Jestli už toho o komunismu nevíme až moc? Před čtením téhle knížky jsem si nafoukaně myslela, že mám představu, jak normalizační režim (1969–1989), kterým se Prověřená fakulta analyzující materiály z archivů KSČ na FF UK zabývá, fungoval, a že si tím prvním svazkem edice dokumentů jen tak prolístuju. Zápisy ze schůzí, posudky, či dodatky k životopisům mě ale nečekaně strhly.

Ano, u mnoha mechanismů jsem tušila, že „takhle nějak to asi tehdy muselo být“, ale je něco úplně jiného najednou číst v první části knihy přesný popis toho, jak náhodně a neférově probíhaly třeba přijímací zkoušky (viz rozhovor Pionýrky zkoumání komunismu v Bratrstvu 05/2009). Každá ze tří částí knihy je uvedena odbornou studií, za níž následují dokumenty. Ve druhé části zaměřené na stranická hodnocení mě zaskočilo, co vše se v pravidelně vypracovávaných posudcích zohledňovalo – politická vyspělost a třídní uvědomělost pracovníka, ale také charakterové vlastnosti a zdravotní a psychická způsobilost. A toho času, který tehdy studenti i učitelé trávili psaním posudků na druhé i sebe nebo na všelijakých povinných schůzích a akcích! Mrzivě mě pobavila například formule užívaná pro odborně schopné, ale jinak závadné „živly“: „má sklon k přeceňování vlastní práce a vlastního významu“. Poslední část je věnována běžnému průběhu „běžného“ akademického roku 1976/77.

Prověřená fakulta mě vyvedla z omylu, že bych po přečtení pár knížek mohla pozoruhodně normalizaci. Zároveň je z ní ale patrné, že i ti, kteří v normalizaci žili, často mnoho souvislostí neviděli a ani vidět nemohli. Na příkladu jedné instituce se ukazuje, jak komplexní bylo působení tehdejšího režimu.

Katka Volná,
Jakub Jareš,
Matěj Spurný
a Klára
Pinerová.
Roku 2009
vydal Ústav
pro soudobé
dějiny AV ČR.

STRÍPKY Z KULTURY

Klára Schneiderová

V sešeřelých kinosálech se choulíš ty i já a taky Louise a Michel a Jánošík a ti ostatní Hanební pancharti Sin nombre ; sedíme a vzpomínáme, jak jsme chtěli Zažít Woodstock... a zorganizovali Únos vlaku 123... a taky na pokoj Číslo 9, který zažil všechna ta Rozervaná objetí letošního léta... Ale nic naplat, začal astronomický podzim, klesá intenzita slunečního záření, světla ubývá a zimy přibývá. „Kdybych byl normálním občanem, který běžně chodí do našich nákupních center, tak bych opravdu před 1. zářím skoupil na zbytek svého, určitě už ne dlouhého, života dostatečnou zásobu žárovek,“ tak pravil Václav Klaus, poněvadž Evropská komise nařizuje postupný přechod od edisonek na úsporné žárovky ; načež se podmínkové souvětí hlavy státu do puntíku splnilo. Jedenadvacátého října uplynulo 130 let od chvíle, kdy si pan Thomas Alva Edison poprvé rozsvítil – i když teprve pokusně a na třináct a půl hodiny. V egyptském klášteře na Sinaji objevili další fragment nejstarší známé Bible na světě z poloviny 4. století. Dozrály trnky a burčák. Návštěvníci a uklízečky cupající katedrálou svatého Víta s navlhými bundami, deštníky nebo mopem údajně ohrožují pražský chrám přílišnou vlhkostí. Při smutečním obřadu na hřbitově Forest Lawn u Los Angeles se rodina a nejbližší přátelé rozloučili s Michalem Jacksonem. Televize Nova potěšila první školní den své diváky komedií Marečku, podejte mi pero. A básník Ivan Martin Jirous se stal čestným občanem svého rodného města Humpolce. Jestlipak byl přítomen i Hlíník?

VELKÁ VODA BRALA I PŘINÁŠELA

Se začátkem letních měsíců do mnoha českých rodin přišla místo prázdninové pohody velká voda. Povodně na Jesenicku, Novojičínsku, v jižních Čechách a na dalších místech zničily v mnoha domech vše, co přišlo vodě do cesty. Ukázaly však také, že Češi nejsou lhostejní k utrpení a nouzi ostatních. V mžiku organizovali charitativní sbírky všeho možného, co postižení mohli potřebovat, distribuci těchto věcí, zareagovala i státní správa se sociálními dávkami a v neposlední řadě se do zaplavených oblastí vydala přiložit ruku k dílu armáda, hasiči a desítky dobrovolníků. Dobrovolníky s potřebným vybavením (vysoušeče, nástroje a prostředky na úklid) vyslala také Diakonie ČCE. I díky ní tak lidem ze zcela zaplavených příbytků svitla v té spoušti plné bláta a haraburdí, které kdysi bylo nábytkem či oblečením, jiskřička naděje. Naděje, že zase bude dobře.

CAMPFEST SKLIDIL ÚSPĚCH

Vliv – informace – přeměna, to bylo hlavní téma jednoho z mnoha letních festivalů. Tento nesl název CampFest, konal se na Ranči v Královské Lehotě na Liptově a trval čtyři dny. Během nich se pět tisíc mladých lidí zúčastnilo koncertů okolo dvou set padesáti slovenských i zahraničních interpretů, z nichž nejzvučněji zněla jména amerických Audio Adrenaline, britských [dweeb] či vystoupení a semináře Španěla Carlose Martineze. Velký úspěch měly také semináře, sporty, diskuze a další program. Je super, že vedle pouze zábavu přinášejících festivalů existují i festivaly jako byl tento. Pobavil. A také duchovně povzbudil.

V MOLDÁVII MAJÍ DÍKY ČR NOVÉ CENTRUM PRO NEMOCNÉ

Česká republika předala obci Dorockaia v Moldávii nové denní centrum pro nemocné. Centrum má sloužit k ambulantnímu ošetření pacientů, pro rehabilitaci a jako základna pro personál. Je určena pacientům z obce a blízkého okolí, kteří by jinak potřebovali ústavní péči. Od hlavního města Kišiněva je Dorockaia vzdálena přibližně třicet kilometrů, zároveň však leží na území Podněsterské separatistické republiky. Centrum otevřela Charita ČR za podpory Ministerstva práce a sociálních věcí ČR.

JAK SE DOSTAT DO KOSTELA? PŘECE NA KOLE!

Nejenom pro nadšené cyklisty je určen druhý ročník akce pořádané při příležitosti oslav Dnů vděčnosti za stvoření, Dne bez aut a Ekumenické neděle, jež nese název „Do kostela na kole“. V neděli 20. září je ideální příležitost vyrazit do kostela tímto ekologicky šetrným dopravním prostředkem. Organizátoři, jimiž jsou Ekologická sekce ČKA a komise pro otázky životního prostředí při SR ČCE vybízejí k (nepovinné:-) on-line registraci a vyhlásili soutěž o nejlepší fotografii z této akce o praktické ceny. Každý má šanci podpořit společnou dobrou věc a navíc udělat něco pro své zdraví. Není to ideální kombinace?

DALAJLÁMA SE NA TAIWANU MODLIL ZA OBĚTI PO TAJFUNU

Tibetský duchovní vůdce daljláma se začátkem září přijel pomodlit na Taiwan za oběti tajfunu Morakot, jež v srpnu postihl jižní oblast země. Při tajfunu následujících záplavách zemřelo na Taiwanu nejméně 543 lidí. Čelní čínští představitelé zrušili kvůli dalajlamově přítomnosti svoji návštěvu ostrova. Dalajláma přitom už předem prohlásil, že se z obav kvůli politizaci své návštěvy nesetká s taiwanským prezidentem. Někdy jsou obstrukce ze strany „mocností“ opravdu k zamyšlení.

Zdroje: charita.cz, campfest.sk, dokostelanakole.cz, cnn.com

KŘESŤANSKÝ KLUB

Myslíte, že studenti ČVUT mohou věřit v Boha, či dokonce poznávat Jeho dílo v oboru, který studují? Může vůbec technik připustit existenci něčeho, co se nedá vědecky ověřit? Těchto pár řádků se vám pokusí představit Křesťanský klub, jehož členové odpovídají na předcházející otázky „Ano“.

Setkáváme se pravidelně každý týden v rámci několika společenství na kolejích ČVUT. Uvítáme mezi sebou všechny zajímavější se o víru v Boha a navazování přátelských vztahů.

Setkání ekumenického společenství je zaměřeno duchovně (na modlitbu, čtení Bible, díkůvzdání). Často probíhají diskuze na témata týkající se praktického života. Do našeho programu však patří i promítání filmů, společenské hry a další varianty zábavy.

Hope Praha se na kolejích zaměřuje na pořádání diskuzních přednášek na aktuální témata pro studenty ČVUT a trénink breakdance. Náplní setkání katolického spolča je slavení mše svaté a následná diskuze, vše pod záštitou P. Vladimíra Slámečky.

Podrobnější informace o našem klubu naleznete na webu <http://krestani.su.cvut.cz>.

VYSOKOŠKOLSKÁ MLÁDEŽ BRNO

I na podzim tohoto roku se budou konat v Brně setkání vysokoškolské mládeže. Naše setkání se budou odehrávat v prostorách některého brněnského sboru a to na začátku října, listopadu a prosince. Bližší informace se dozvíte během září. Těšíme se, že se mezi nás přijdete podívat. Těšit se budou organizátoři, hosté a mládežníci.

Máte-li jakýkoliv dotaz, můžete kontaktovat Štěpána Grolla :stepan-rybka@seznam.cz

zpráva

CO BOLÍ, TO SÍLÍ!

Tom Groll

Jako vedoucí jsem byl na několika pobytech pro mládež a jako kurzovník jsem se zúčastnil nemála biblických kurzů. Sportovní pobyt evangelické mládeže (2.-8. srpna, Horní Čermná) byl v mnoha ohledech výjimečný. Pro upřesnění: jeho náplní byl kolektivní sport (nemá smysl vypisovat všechny aktivity) a základy fyzioterapie od Marcely Lajnerové. Poprvé jsem zažil, že kurzovníci byli každý večer tiší a chodili spát naprosto utahaní už mezi jedenáctou a půlnocí, jen výjimeční jedinci později. I místní Kellerovi si pochvalovali náš tichý pobyt. Jen při protahování, posilování

a hlavně při masážích bylo slyšet sténání, funění, ale hlavně smích. Také s jídlem nebyl problém - většinou ihned všechno zmizelo. Navíc z tohoto pobytu si všichni kromě tu drobných tu silnějších bolestí svalů, nakopnutých nohou a pohmožděných kotníků odvezli i množství praktických poznatků a dovedností. Účastníci SPEMu umějí zatínat, protahovat a posilovat svaly, o kterých si mysleli, že se na lidských tělech nevysskytují. A především se sportáči naučili sérii masážních hmatů. Letos to byly základy a za rok máme na co navazovat. A kdo nebyl, může se přidat. ■

EVANGELICKÝ DÍŘ NA ROK 2010

Po roční pauze opět vyšel Evangelický díř! K zakoupení bude díř za akční cenu na Sjezdu (nejen) evangelické mládeže v Kolíně. Lze si ho objednat při přihlášení na Sjezd nebo si ho zakoupit na místě. Akční cena je 150 Kč. Po skončení Sjezdu bude možné si díř objednat elektronicky - sledujte prosím stránky mládeže (<http://mladez.evangnet.cz>).

Díř obsahuje křesťanské svátky, nedělní perikopy s tematickými ilustracemi (od 10 různých autorů), židovské svátky, státní svátky, jmeniny, poznámkový blok, seznam evangelický sborů s časy bohoslužeb a s telefonním číslem. Kalendárium je rozděleno po týdnech. Letošní vydání je jednodušší v kroužkové vazbě, která usnadňuje používání. Je vyveden v barvě bordó. Věříme, že o díř bude stejný zájem jako v posledních letech.

23. - 25. 10. 2009 se v Prusinovicích konají podzimní seniorátní dny mládeže východomoravského seniorátu na téma **ZODPOVĚDNOST**. Můžete se těšit na zajímavou přednášku faráře a psychologa Ivana Ryšavého, spoustu her, diskusí, divadlo, čokoládovnu... Srdečně zve starý SOM a těší se na nové zástupce, jejich volba proběhne během sobotního odpoledne.

BRATRSTVO

roč. 50/2009
číslo 7

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické.

Grafická úprava: O. Fikejs, sazba a technická redakce: Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10× ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přídělené registrační číslo MK ČR 5092.

ISSN - 1213-9351